

Baložu Vidusskolas Dzīve

Par godu pavasarim un Lieldienas gaidot

Laikā pirms Lieldienām dabā redzam pārmaiņas, kas nes vēsti par pavasara iestāšanos un Lieldienu tuvošanos: aizvien vairāk saules staru, gaiss kļūst siltāks, sniegs atkāpjas un šur tur jau redzami pirmās sniegpulkstenītes. Pēc baltās un garās ziemas gaidām Lieldienas, kas iezīmē pilnīgu Saules uzvaru pār tumsu un liecina par dabas atmodu.

Tāpēc šajā numurā publicējam mūsu skolēnu literāros darbus, kuros arī jūtama gan pavasarīga noskaņa, gan brīvlaika un svētku tuvošanās.

Jā, svētku aprīlī būs daudz, sākot jau ar 5. aprīli, kas ir svētdiena pirms Lieldienām un latviešu tautai labi pazīstama kā Pūpolsvētdiena. Tās galvenā iezīme – pēršana ar pūpoliem, vēlot veselību saviem tuviniekiem. Nopērtie esot ne vien veselīgi un sārti no vaiga, - tos arī blusas nekožot. No pūpola taisa arī mazu krustiņu, ko vēlāk svētī baznīcā - tad mājā neiesperšot pērkonis.

Un vēl – kas apēd trīs pūpolus, tas nekad neslimos ar drudzi, tam nebūs bail no pērkonā.

10. aprīlī – Lielā Piektiena, 12. aprīlī – Pirmās Lieldienas, 13. aprīlī – Otrās Lieldienas.

Priecīgas Lieldienas!

Ētikas stundā 2. a klase lasīja V. Plūdoņa dzejoli „Kas mīļš man?“, kur dzejnieks izpauž savas sajūtas, gaidot pavasari. Skolēni pārdomāja, kas un kāpēc dzejniekam ir mīļš, un pēc tam paši rakstīja, kas mīļš dabā viņiem, kā arī sacerēja stāstus par to, kā radās puķes.

Zilacīte!

Reiz dzīvoja sieviete vārdā Emma. Viņai piedzima meita ar tik koši zilām acīm kā nevienam. Tikai acu dēļ viņu nosauca par Zilacīti. Dievam šis vārds ļoti patika. Viņš iedomājās tik košu puķi kā viņas acis. Dievs paņēma kriptatiņu no viņas acīm un izveidoja puķi Zilacīte.

Laura Plēpe, 2.a

Gailbiksīte

Reiz dzīvoja kāds ļauns gailis. Viņa vārds bija Balils. Viņš visiem ņēma nost naudu. Bet dzīvoja viens burvis. Visi pilsētnieki lūdzās, lai Balilu pārburtu par puķi. Tad burvis aizgāja pie Balila un viņu pārbūra par puķi bikšu formā.

Kārlis Dmitrijevs, 2.a

Mana dzimtene mīlā

Man mīļas ir zilās vizbules,
Kas saulītē koši mirdz.
Man mīļš ir pavasara rīts,
Kas remdenu laiciņu sniedz.
Man mīļa ir gleznainā Gauja,
Kas Latvijai cauri plūst.
Man mīļa ir Latvija,
Tā mana dzimtene mīlā.

Alise Zita Zeidaka, 2.a

Veltījums Latvijai

Man mīļš ir laiks, kas ir silts.
Man mīļi ir augi, kas skābekli dod.
Man mīļa ir pļava, kas ir gaiši zaļa.
Man mīļa ir saule, kas siltumu nes.
Man mīļi ir putni, kas dziesmas dzied.

Aleksandrs Brants, 2.a

Brīnumlelle

Reiz, kad Laura gulēja, notika brīnums. Atdzīvojās lelle. Viņa apgūlās spēļu gultiņā. Kāpēc viņa apgūlās? Tāpēc ka bija nogurusi no lielajām pārvērtībām. No rīta Laura pamodās un paņēma savu lelli. Laura savu lelli nosauca par Miniiju. Kad viņas apsēdās pie brokastu galda, tad Miniija sāka ēst putru. Mamma un tētis, un Laura sāka brīnīties. Laura priecīgi samīļoja lelli. Tā viņas kļuva par draudzenēm mūžīgi.

Laura Luīze Šimfa, 1.a

Fragments no Lauras zīmējuma

Sludinājumi

Baložu vidusskolai – 60!

Baložu vidusskola aicina uz absolventu salidojumu š.g. 30. aprīlī plkst. 20.00 Baložu vidusskolā. Dalības maksa 5 Ls un groziņš. Pieteikties līdz š.g. 27. aprīlim pa tālruniem 67917725, 67917729 (iepriekšēja pieteikšanās obligāta).

Jaunie literāti

Domājot par Lieldienām, 1. a klasē kādā latviešu valodas stundā skolēni pēc šī attēla sacerēja katrs savu stāstu ar nosaukumu „Iesim ciemos”, jo arī Lieldienas ir laiks, kad varam apciemot radus, draugus un paziņas. Lasītājiem lūdzam uzmanību vērst galvenokārt uz stāstu saturu, mazāk – gramatikas kļūdām tajos, jo šie ir vēl tikai pirmie soļi sacerējumu rakstīšanā.

Kurmītis uzlūdza ezi Adataini ciemos. Ezis Adatainis nekad nav bijis ciemos. Un ezītis sēž pie sava virtuves galda. Un prāto. Kas ir jāņem līdz. Kā ir jāuzvedas. Ezītis beidzot izdomāja. Viņš aizies pie gaiļa kunga. Ezītis to arī izdarīja. Ezītis aizgāja pie gaiļa kunga. Un prasīja. Kas ir jāņem līdz? Gaiļa kungs atbild. Jāņem līdz ir, piemēram, maza kūciņa, kura viņam garšo. Un tā viņam jāiedod. Ezītis vēl jautā. Kā ir jāuzvedas? Gaiļa kungs atbild, ka jāuzvedas pieklājīgi. Ezītis pasaka paldies! Ezītis mierīgi iet pie kurmja. Ezītis pieklauvē pie durvīm. Un kurmis atver durvis. Un ezis tieši tajā brīdī atcerējās par gaiļa teikto un iebļaujas. Ak, vai! Es aizmirsu priekš tevīm kūciņu! Kurmis atsauc, kādu vēl tev kūciņu?! Man nevajag nekādu kūciņu! Nāc tik iekšā! Ezītis ienāca pie kurmja mājā, paciemojās dažas stundas, paēda, pateica paldies. Un priecīgi gāja mājās.

Raivo

Ezis Antons iet pie upes mazgāt ķepas. Uz kuriem posies, jautā spāre. Kurmis mani ielūdz launagā, ezis smaida. Tas ir labi. Ezis Antons pošas pie Krikuma. Aiztek pa šauro taciņu. Ezis aizgāja pie kurmja. Uz galda bija cepumi, maize, ievārījums, tēja, bulciņas, avenas, zemenes. Pie tevis ir ļoti interesanti.

Eva

Reiz ezi Pinkaini kurmis ielūdza uz brokastīm. Ezis bija ļoti pārsteigts, jo viņš nezināja, ka brokastīs būs sīpoli, loki, piens, zapte un bulkas, bet pats kurmis bija aizmidzis! Un tad ezis apsēdās pie galda un gaidīja veselu stundu. Un ezis nevarēja sagaidīt! Bet ezis gāja kurmi modināt. Bet nevarēja.

Kāpēc te nav varde? Kāpēc? Ezis un Ezītis brīnās! Mēs esam pirmie, teica ezītis. Ezītis ar muti vaļā saka, cik te smuki, tā ir tev. Kur ir ciemiņi? Vēl ne! Drīz! Viņi taisa dāvanu un dāvanas. Vai ilgi? Jā, jā! Taču tevi sauc Airis. Ja, ja, jā? Rekur ciemiņi! Nāciet iekšā! Nāciet! Draugi.

Vendija

Ezis Otiņš ies ciemos pie kurmja Antona. Ezis ies launagā. Bet viņš no sākuma saposīsies. Kad Otiņš posās, atlidoja spāre. Un jautāja, uz kuriem dosies? Jautā spāre. Es iešu ciemos pie kurmja Antona. Un ko tu tur darīsi? Es iešu launagā, atbild Otiņš. Un ezis aizgāja ciemos. Un, kad viņi launagu paēda, Otiņš pateica paldies par uzņemšanu. Un pateica uzredzēšanos.

Laura R.

Ezis bija ielūgts ciemos pie eža Ata. Ežulis Atis kārtoja savu māju un ģērbās. Pa to laiku ezis mazgājās un arī ģērbās. Pienāca vakars un ezis Antons gāja ciemos. Ezis Atis sagaidīja ezi. Ezis Antons ieraudzīja tīru māju. Atis ezi Antonu cienāja ar ļoti gardu zupu. Uzredzēšanos! teica Antons.

Rasa

Ezis bija ielūgts ciemos pie eža Ata. Ežulis Atis kārtoja savu māju un ģērbās. Pa to laiku ezis mazgājās un arī ģērbās. Pienāca vakars un ezis Antons gāja ciemos. Ezis Atis sagaidīja ezi. Ezis Antons ieraudzīja tīru māju. Atis ezi Antonu cienāja ar ļoti gardu zupu. Uzredzēšanos! teica Antons.

Rasa

Reiz senos laikos. Ezis Kamoliņš gāja ciemos. Viņš ceļā satika zaķi Garausi. Zaķis prasīja, kurp tu ej. Es eju ciemos. Vai es arī varu. Jā. Tad viņi gāja. Un viņi tika līdz mājiņai. Viņi pieklauvēja pie durvīm. Vāvere atvēra durvis. Un sākās ballīte. Pēc dažām stundām ciemiņi gāja prom. Paldies par tēju.

Kristiāna

Ezis skrien kā nelabs! Viņš pamana kāpostus! Ezim zvana. Ezis paceļ klausuli. Ezis saka jā. Te kurmis. Kurmis saka ezim. Atnāksi pie manis, es taisu launagu. Ezis saka labi! Es atnākšu, bet es atnākšu ar draugu, labi? Čau, ezi! Nāc iekšā. Nu tad ēdīsim! Ļoti garšīgi. Uzredzēšanos!

Roberts

Ezis pucējas. Zvirbulis jautā: ku ku kur tā posies? Ezis atbild: pie kurmja iešu. Zvirbulis jautā vēl: vai iesi viens? Nē, ezis atbild. Es ņemšu līdz savu draugu zaķi Brici. B, b, b, Brici? Jā. Tad ej. Ezis aiziet pie kurmja, sveicina, aizejot mīļi atvadās.

Roberts P.

Reiz ezis pietek pie upes un nomazgā seju. Un viņš grib iet ciemos ar brālīti. Tad viņš piezvana kurmim Emīlam. Vai es drīkstu iet ar brālīti? Kurmis apdomā un saka. Jā, droši! Ezītis ar brālīti iet ciemos. Kurmis sagatavojies lūgt ciemiņus. Un pēkšņi atskan pie durvīm zvans: glin, glan. Kurmis atver durvis un saka. Laipni lūdzu pie galda. Pasēdēja, bet ezis bija ļoti gudrs, viņš vislabākajā brīdī aizgāja prom. Bet pirms tam saka paldies!

Jana

Reiz kurmis Vītols uzaicināja launagā ezi Šņukuru. Pēc tam ezis atnāca pie kurmja un ezis bija pārsteigts! Un viņš nezināja, ko teikt. Tad viņi apsēdās pie galda un tad pienāca vakars un gāja mājās. Un kad viņš aizgāja mājās, viņš aizgāja gulēt.

Lelde

Manas dzīves krāsas jeb pavasara pārdomas

Es pastāstīšu par savām dzīves krāsām.

Man liekas, ka neesmu kā tauriņš, kurš ir krāsains, bet pasauli redz pelēki. Esmu vairāk pelēka, vienkārša. Es protu priecāties par dzīvi. Manā dzīvē dominē gaišā un saulainā dzeltenā krāsa. Manuprāt, cilvēkiem šajā drūmajā laikā būtu jābūt dzeltenākiem, jo tagad visi ir tik pelēki, drūmi. Manuprāt, visi cilvēki tagad ir kā tauriņi – paši ģērbjas salīdzinoši koši, bet nekad neredz labo šķietami sliktajā. Tieši tas man visvairāk nepatīk. Nu un, ka krīze? Vai tad pavasaris nebūs krāsains un silts? Nē! Vai vasara tāpēc nebūs tik karsta un ziedoša? Nē! Vai rudens tādēļ nebūs tik košs un bagāts? Nē! Vai ziema tāpēc nebūs tik klusa un auksta? Nē! Man ir apnicis, ka visi bubina un meklē sliktu! Kāpēc cilvēki pārmaiņus pēc nevar meklēt labo? Pavasaris taču jau klauvē pie loga! Drīz viss būs zaļš un ziedošs! Kāpēc cilvēki nekad par to neiedomājas?

Tas, šķiet, bija viss, ko gribēju teikt. Esiet priecīgi, krāsaini, atvērti un, pats galvenais, dzīvespriecīgi!

Annija Ušacka, 5. a

Liieldienas nāk katru gadu, un katru reizi varam jautāt: „Ko mums tās nozīmē?”

Apjaušma par brīnumu... Prieks par gaismu un atmodu. Aizrautīga šūpošanās.

5. a klases skolēniem Liieldienas nozīmē svētkus, brīvdienas, garākas dienas. Tad ir olu krāsošana, vārīšana, ēšana, dažādas jautras izdarības ar tām – meklēšana, ripināšana. Protams, šūpošanās, lai gan odi vasarā tik un tā kožot. Māja tiek sakopta, ģimene kopā, valda prieks, mīlestība.

Lūk, 5. a un 6. a klases skolēnu rakstītās piecirdes!

Liieldienas,
Krāsainas, jautras,
Izkaidējošas, darbojas, smejas,
Padara manu ģimeni laimīgu.
Brīvdienas

/Guna Žuhovska/

Liieldienas,
Priecīgas, jautras,
Ripina, uzjautrina, atbrīvo,
Saded kopā un iepriecina.
Mūžība.

/Edgars Robins Tone/

Liieldienas,
Apaļas, garas,
Iepriecina, nogurdina, sasmīdina.
Nevaru sagaidīt šos svētkus!
Saulgrieži.

/Kārlis Grīnvalds/

Liieldienas,
Jaukas, priecīgas,
Nāk, iepriecina, uzjautrina,
Liieldienas ir lieli svētki.
Pavasara svētki.

/Paula Arkla/

Liieldienas,
Darbīgas, krāšņas, skaistas.
Šūpojos, smejos, jautrojos.
Šī diena ir īpaša.
Liela diena.

/Marina Pavlova/

Liieldienas,
jaukas, aktīvas,
iepriecina, nodarbina, izjoko,
uzlabo mums visiem garastāvokli.
Pavasara gaidīšana.

/Līva Andžāne/

Tālāk **Paulas Robežnieces** atmiņas par Liieldienām: „Vislabāk es, protams, atceros pēdējās Liieldienas. Es, kā jau parasti Liieldienās, ar radiem devos uz Ventspils brīvdabas muzeju. Tur mēs spēlējām visādas spēles, piedalījāmies sacensībās un, protams, šūpojāmies. Mēs katru gadu šūpojāmies. Ilgi un augsti.

Vēl ļoti interesanti bija tas, ka šīs bija pirmās Liieldienas, kurās sniga sniegs! Mēs tajā brīdī tieši ripinājām olas. Nabaga zirdziņi, kuri tur bija! Viņiem droši vien bija auksti. Tāpat arī izstādītie trusīši. Nabaga mazie, pūkainie radījumiņi.

Pēc brīvdabas muzeja apmeklējuma mēs devāmies pie omītes māsa. Tur mēs ieturējām pusdienas un, protams, cīnījāmies ar olām un ēdām tās. Olas ar sāli – lai nemelotu. Tā nu mēs ģimenē svinām Liieldienas.”

Un Paulas piecirdē:

Liieldienas,
Jaukas, pūkainas,
Ripina, šūpojas, krāsojas.
Liieldienas – svētki ģimenes lokā.
Jautrība Ventspilī.

Priecīgas Liieldienas !

